# SODBA SODIŠČA (prvi senat)
z dne 20. januarja 2005*

V zadevi C-302/02,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (Avstrija) s sklepom z dne 11. julija 2002, ki je prispel na Sodišče 26. avgusta 2002, v postopku, začetem v imenu

**Nilsa Laurina Effinga**,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr in K. Schiemann (poročevalec), sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodni tajnik: R. Grass,

* Jezik postopka: nemščina.

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez obravnave,

na podlagi pisnih stališč, ki so jih predložili:

— za avstrijsko vlado E. Riedl, zastopnik,

— za nemško vlado W.-D. Plessing in A. Tiemann, zastopnika,

— za Komisijo Evropskih skupnosti H. Michard in H. Kreppel, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na javni obravnavi 25. maja 2004

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 12 ES v povezavi s členom 3 Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v

Skupnosti, kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1386/2001 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2001 (UL L 187, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 1408/71).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka, začetega v imenu Nilsa Laurina Effinga, mladoletnika, zaradi njegove pravice do ohranitve predujmov za preživnino.

**Pravni okvir**

*Ureditev Skupnosti*

Uredba št. 1408/71

3 Namen Uredbe št. 1408/71 je v okviru prostega gibanja oseb uskladiti nacionalne zakonodaje s področja socialne varnosti v skladu s cilji člena 42 ES.

4 S členom 2(1) te uredbe je določeno:

„Ta uredba se uporablja za zaposlene ali samozaposlene osebe in za študente, za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic in so državljani ene od

držav članic ali osebe brez državljanstva ali begunci, ki stalno prebivajo na ozemlju ene od držav članic, pa tudi za njihove družinske člane in preživele osebe."

5 S členom 3(1) Uredbe št. 1408/71, ki se nanaša na enako obravnavanje, je določeno:

„V skladu s posebnimi določbami te uredbe imajo osebe s stalnim prebivališčem na ozemlju ene od držav članic, za katere se uporablja ta uredba, enake pravice in obveznosti po zakonodaji vsake države članice, kot državljani te države članice."

6 S členom 4(1)(h) iste uredbe, ki opredeljuje njeno stvarno veljavnost, je določeno:

„Ta uredba se uporablja za vso zakonodajo v zvezi z naslednjimi področji socialne varnosti:

[...]

h) družinske dajatve."

7 V zvezi z določitvijo zakonodaje, ki se uporablja, je v členu 13(2) Uredbe št. 1408/71 določeno:

„V skladu s členi 14 do 17:

a) za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice ali če je registrirani sedež ali poslovna enota podjetja ali posameznika, ki osebo zaposluje, na ozemlju druge države članice;

b) za osebo, ki je samozaposlena na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice;

[...]

f) za osebo, za katero se preneha uporabljati zakonodaja ene države članice, ne da bi se zanjo v skladu z enim od pravil iz predhodnih odstavkov ali z eno od izjem ali posebnih pravil, navedenih v členih od 14 do 17, pričela uporabljati zakonodaja druge države članice, se uporablja zakonodaja tiste države članice, na ozemlju katere stalno prebiva v skladu z določbami samo te zakonodaje."

8 V členu 73 Uredbe št. 1408/71, naslovljenem „Zaposlene ali samozaposlene osebe, katerih družinski člani stalno prebivajo v državi članici, ki ni pristojna država", je določeno:

„Zaposlena ali samozaposlena oseba, za katero velja zakonodaja države članice, je za svoje družinske člane, ki stalno prebivajo v drugi državi članici, upravičena do družinskih dajatev, ki jih določa zakonodaja prve države, kot če bi ti stalno prebivali v tej državi, v skladu z določbami Priloge VI."

9 S členom 74 iste uredbe, naslovljenim „Brezposelne osebe, katerih družinski člani stalno prebivajo v državi članici, ki ni pristojna država", je določeno:

„Brezposelna oseba, ki je bila prej zaposlena ali samozaposlena in prejema dajatve za brezposelnost po zakonodaji države članice, je za svoje družinske člane, ki stalno prebivajo v drugi državi članici, upravičena do družinskih dajatev, ki jih določa zakonodaja prve države, kot če bi ti stalno prebivali v tej državi, v skladu z določbami Priloge VI."

*Nacionalna ureditev*

10 Z Österreichisches Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den Unterhalt von Kindern (Unterhaltsvorschußgesetz) (avstrijski zvezni zakon o dodelitvi predujmov za preživljanje otrok, BGBl. I, 1985, št. 451, v nadaljevanju: UVG) je določeno, da država dodeljuje predujme za preživnino.

11 V skladu s členom 3 UVG je dodelitev takega predujma načeloma odvisna od obstoja izvršilnega naslova na nacionalnem ozemlju. Vendar pa je s členom 4 UVG določeno, da so v določenih okoliščinah predujmi dodeljeni, četudi se zdi, da izvršba za preživnino ne bo uspešna ali če pravica do preživnine ni bila določena. Tako je v členu 4(3) UVG določeno, da so predujmi prav tako dodeljeni,

„ko je zavezancu za preživljanje odvzeta prostost na nacionalnem ozemlju za obdobje več kot en mesec zaradi sodne odločbe v kazenskem postopku in ko zaradi tega razloga ne more izpolniti svojih obveznosti".

*Konvencija o transferju zapornikov*

12 Na podlagi Konvencije o transferju obsojenih oseb, ki je bila v podpis predložena 21. marca 1983 v Strasbourgu (v nadaljevanju: Konvencija) in ki so ji bile priložene deklaracije Republike Avstrije (BGBl. I, 1986, št. 524), ter člena 76 Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz (zakon o izročitvi in pravni pomoči, ARGH, BGBl. I, 1979, št. 529) lahko osebe, obsojene na ozemlju ene države podpisnice te konvencije (država izreka kazni), v skladu z njenim členom 2 zaprosijo za premestitev na ozemlje države izvora (država prestajanja kazni), da bi tam prestale kazen, na katero so bile obsojene. S tem se lahko na podlagi člena 9(1)(b) konvencije sankcija, izrečena v državi izreka kazni, nadomesti s sankcijo, ki je za to dejanje predvidena v zakonih države prestajanja kazni.

13 V skladu z uvodnimi izjavami Konvencije je cilj take premestitve predvsem omogočiti resocializacijo obsojenih oseb, s tem da se tujim osebam, ki jim je odvzeta prostost zaradi storjenega kaznivega dejanja, omogoči prestajanje kazni v okolju, iz katerega prihajajo.

14 Od začetka veljavnosti na Irskem 1. novembra 1995 Konvencija zavezuje vse države članice. V Avstriji je začela veljati 1. januarja 1987 in v Nemčiji 1. februarja 1992, ratificiralo pa jo je tudi deset novih držav članic.

## Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

15 V sporu o glavni stvari tožeča stranka, Nils Laurin Effing, izpodbija odločbo avstrijskih organov, s katero so ukinili predujme za preživnino, ki jih je prejemal na podlagi člena 4(3) UVG.

16 Njegov oče, Ingo Effing, je nemški državljan. Glede na informacije, navedene v odločbi predložitvenega sodišča, je običajno prebivališče imel v Avstriji, kjer je bil zaposlen. Vendar pa je avstrijska vlada glede tega pojasnila, da bi v sistem avstrijske socialne varnosti do 30. junija 2001 moral biti vključen kot trgovec. Nils Laurin Effing je avstrijski državljan. Bil je zaupan v varstvo in vzgojo materi, pri kateri živi v Avstriji.

17 Oče tožeče stranke v glavni stvari je bil od 7. junija 2000 v preiskovalnem zaporu v Avstriji, nato pa obsojen na zaporno kazen. Nilsu Laurinu Effingu je bil tako na podlagi člena 4(3) UVG dodeljen mesečni predujem za preživnino v višini 200,43 EUR za obdobje od 1. junija 2000 do 31. maja 2003.

18 Oče Nilsa Laurina Effinga je začel prestajati zaporno kazen, na katero je bil obsojen, v zaporu Garsten v Avstriji. V državo izvora, Nemčijo, je bil premeščen 19. decembra 2001, da bi tam kazen prestal do konca. Glede na odločbo predložitvenega sodišča je bila podlaga za to premestitev Konvencija.

19 V skladu z navedbami nemške vlade o uporabi člena 9(1)(b) Konvencije bi morala biti sankcija, izrečena v Avstriji očetu tožeče stranke v postopku v glavni stvari, nadomeščena z zaporno kaznijo, določeno z nemško zakonodajo. Ta vlada je prav tako navedla, da je moral slednji med prestajanjem zaporne kazni od februarja do julija 2002 ter od septembra 2002 do marca 2003 delati za plačilo v skladu z obveznostjo dela, ki jo nemško pravo nalaga osebam na prestajanju zaporne kazni. Od teh plačil so bili odbiti prispevki za zavarovanje za primer brezposelnosti in za zdravstveno zavarovanje. Oče tožeče stranke v glavni stvari je bil 3. aprila 2003 izpuščen na prostost.

20 Zaradi premestitve očeta Nilsa Laurina Effinga v Nemčijo je Bezirksgericht Donaustadt (Avstrija), sodišče prve stopnje, z odločbo, izdano 24. januarja 2002, od konca decembra 2001 ustavilo izplačevanje predujmov za preživnino, ki jih je slednji prejemal. Po mnenju tega sodišča pogoji za dodelitev predujmov niso bili več izpolnjeni, ker je bil oče tožeče stranke v glavni stvari na prestajanju zaporne kazni v tujini.

21 Zaradi tožbe, ki jo je vložil Nils Laurin Effing, je Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Avstrija) kot pritožbeno sodišče potrdilo odločbo sodišča prve stopnje. Dodelitev predujma za preživnino na podlagi člena 4(3) UVG naj bi bila odvisna od tega, da zadevna oseba kazen prestaja na avstrijskem ozemlju.

22 Nils Laurin Effing je vložil zahtevo za „revizijo" te odločbe pri Oberster Gerichtshof, v kateri je uveljavljal, da naj premestitev preživninskega zavezanca v zavod za prestajanje kazni druge države članice ne bi bila razlog za ukinitev plačevanja predujmov za preživnino. Po njegovem mnenju iz člena 4(3) UVG izhaja, da je treba zavod za prestajanje kazni na avstrijskem ozemlju obravnavati enako kot vse druge zavode za prestajanje kazni na ozemlju Skupnosti.

23 Po mnenju Oberster Gerichtshof je treba člen 4(3) UVG razlagati tako, da so od ugodnosti predujmov za preživnino izključeni potomci, ki jih preživljajo tuji državljani, ki v svoji državi izvora prestajajo zaporno kazen, na katero so bili obsojeni v Avstriji. Ob upoštevanju pripravljalne dokumentacije za spremembo prejšnje različice UVG, sprejete leta 1980, je navedeno sodišče na eni strani poudarilo, da so mladoletniki, katerih roditelj – zavezanec za preživljanje – prestaja zaporno kazen, nedolžne žrtve kaznivega dejanja, ki ga je storil njihov prednik, in da si zaslužijo skrb države. Na drugi strani pa bi morala biti obveznost avstrijske države, ki iz tega izhaja – to je, zagotavljati, da osebe na prestajanju zaporne kazni prejemajo primerno plačilo ali da se jim drugače omogoči izpolnitev dolžnosti preživljanja –, omejena na osebe na prestajanju kazni zapora, ki delajo in ki so v zavodu za prestajanje kazni, ki je na nacionalnem ozemlju.

24 Ker pa je Oberster Gerichtshof vseeno menilo, da bi taka razlaga člena 4(3) UVG lahko pomenila diskriminacijo na podlagi državljanstva in zato kršitev členov 12 ES in 3 Uredbe št. 1408/71, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 12 [ES] v povezavi s [členom] 3 Uredbe (EGS) št. 1408/71 [...] razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni določbi, ki zapostavlja državljane Skupnosti, ki prejemajo predujem za preživnino, ker oče, ki je zavezanec za preživljanje, prestaja zaporno kazen v državi izvora (in ne v Avstriji), ter ali je otrok

nemškega državljana, živeč v Avstriji, diskriminiran, če mu predujem za preživnino ni dodeljen zato, ker njegov oče prestaja zaporno kazen, ki mu je bila izrečena v Avstriji, v državi izvora (in ne v Avstriji)?"

## Vprašanje za predhodno odločanje

*Uporaba Uredbe št. 1408/71*

25 Prvič, v zvezi s stvarno veljavnostjo Uredbe št. 1408/71 je treba opozoriti, kot so poudarili predložitveno sodišče in stranke, ki so Sodišču predložile stališča, da je Sodišče v okviru Uredbe št. 1408/71 že odločalo o opredelitvi predujmov za preživnine, določenih z UVG (sodbi z dne 15. marca 2001 v zadevi Offermanns, C-85/99, Recueil, str. I-2261, in z dne 5. februarja 2002 v zadevi Humer, C-255/99, Recueil, str. I-1205).

26 Iz zgoraj navedenih sodb Offermanns, točka 49, in Humer, točka 33, izhaja, da taki predujmi pomenijo družinske dajatve v smislu člena 4(1)(h) Uredbe št. 1408/71.

27 V obravnavanem primeru zato zadošča opozorilo, da dejstvo, da so bili predujmi za preživnino dodeljeni na podlagi člena 4(3) UVG, torej zato, ker je oče tožeče stranke, zavezanec za preživljanje, prestajal zaporno kazen, ne pa na podlagi splošne določbe člena 3 UVG, nikakor ne sme vplivati na označitev zadevnih predujmov kot „družinske dajatve" v smislu člena 4(1)(h) Uredbe št. 1408/71. V skladu s členom 1(u)(i) te uredbe pojem „družinske dajatve" pomeni vse storitve ali denarne

dajatve, namenjene kritju družinskih stroškov. Glede tega je Sodišče odločilo, da se mora izraz „kriti družinske stroške" iz člena 1(u)(i) razlagati tako, da pomeni predvsem javni prispevek k družinskemu proračunu, namenjen razbremenitvi stroškov, ki nastajajo zaradi preživljanja („Unterhalt") otrok (zgoraj navedena sodba Offermanns, točka 41).

28 Za dodelitev predujmov na podlagi člena 4(3) UVG je torej Uredba št. 1408/71 prav tako stvarno veljavna.

29 Drugič, glede osebne veljavnosti Uredbe št. 1408/71 avstrijska vlada zatrjuje, da osebe na prestajanju zaporne kazni, ki je bila premeščen v drugo državo članico, da bi tam prestala kazen, ni mogoče obravnavati kot zaposlene osebe, ki bi se lahko sklicevala na pravico prostega gibanja delavcev, ki jo zagotavlja Pogodba ES.

30 V tem smislu je v členu 2(1) Uredbe št. 1408/71 določeno, da se ta uredba uporablja za zaposlene ali samozaposlene osebe, za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic, pa tudi za njihove družinske člane.

31 Pojma „zaposlena oseba" in „samozaposlena oseba", ki ju vsebuje navedena določba, sta opredeljena v členu 1(a) te uredbe. Pomenita vsako osebo, ki je zavarovana v okviru enega od sistemov socialne varnosti, omenjenega v členu 1(a), za primere in pod pogoji, določenimi v tej določbi (sodbi z dne 3. maja 1990 v zadevi Kits van Heijningen, C-2/89, Recueil, str. I-1755, točka 9, in z dne 30. januarja 1997 v zadevi Stöber in Piosa Pereira, C-4/95 in C-5/95, Recueil, str. I-511, točka 27).

32 Iz tega izhaja, kot je Sodišče opozorilo zlasti v sodbi z dne 12. maja 1998 v zadevi Martínez Sala (C-85/96, Recueil, str. I-2691, točka 36), da je oseba zaposlena v smislu Uredbe št. 1408/71, če je obvezno ali prostovoljno zavarovana, četudi samo za eno samo tveganje, v splošnem ali posebnem sistemu socialne varnosti, navedenem v členu 1(a) Uredbe št. 1408/71, in to neodvisno od obstoja delovnega razmerja.

33 V teh okoliščinah in v nasprotju s trditvami avstrijske vlade nemška vlada in Komisija upravičeno menita, da je oče tožeče stranke v glavni stvari zaposlena oseba v smislu člena 2(1) Uredbe 1408/71, ker je bil zavarovan za primer brezposelnosti večji del spornega obdobja, to je med prestajanjem kazni v Nemčiji. Poleg tega je čezmejna okoliščina podana s tem, da je oče tožeče stranke v glavni stvari nemški državljan, ki je bil zaposlen na ozemlju Republike Avstrije, države članice, v kateri je med prestajanjem kazni izkoristil pravico do premestitve, da bi kazen prestal v državi članici izvora.

*Zakonodaja, ki se uporablja, in neobstoj diskriminacije na podlagi državljanstva*

34 V zvezi z določitvijo zakonodaje, ki se uporablja, avstrijska vlada zatrjuje, da bi bilo treba – če bi Sodišče izhajalo iz tega, da se načelo iz Uredbe št. 1408/71 uporabi za osebe na prestajanju kazni, in če bi jih obravnavalo kot zaposlene osebe – v skladu s členom 13(2)(a) te uredbe kot najpomembnejše navezno merilo obravnavati državo članico zaposlitve. To bi pomenilo, da se v tej zadevi, četudi se Uredba št. 1408/71 za osebe na prestajanju kazni načeloma uporablja, predujmi za preživnino, določeni z avstrijskim pravom, ne smejo dodeliti po premestitvi zavezanca za preživljanje v drugo državo članico.

35 Ta vlada med drugim navaja, da je treba, če tega naveznega merila ni mogoče uporabiti, ker, na primer, nova država prestajanja kazni ne določa zaposlitve oseb na prestajanju kazni, v skladu s členom 13(2)(f) Uredbe št. 1408/71 uporabiti pravna pravila o socialni varnosti države članice bivanja. V obravnavani zadevi bi to pomenilo, da se, četudi bi se Uredba št. 1408/71 načeloma uporabljala za osebe na prestajanju kazni, predujmi za preživnino, določeni z avstrijskim pravom, ne bi smeli dodeliti po premestitvi zavezanca za preživljanje v drugo državo članico.

36 Še več, iz členov 73 in 74 Uredbe št. 1408/71 izhaja, da pravica do družinskih dajatev družinskih članov tega delavca ni utemeljena na zakonodaji kraja bivanja zadevnega člana družine, temveč na zakonodaji pristojne države članice, to je tiste, v kateri je delavec zaposlen.

37 Komisija uveljavlja, da se morata v postopku v glavni stvari uporabljati tako avstrijsko kot nemško pravo. V zvezi s tem se sklicuje na člen 76 Uredbe št. 1408/71, ki vsebuje prednostna pravila, da ne bi prišlo do kumulacije zahtevkov za družinske dajatve. Ta določba bi bila odveč, če bi se na podlagi kolizijskih pravil vedno uporabljale le določbe enega pravnega reda.

38 Glede tega je treba ugotoviti, da določbe Naslova II Uredbe št. 1408/71, med katerimi je člen 13, pomenijo popoln in enoten sistem kolizijskih pravil. Namen teh določb je preprečiti predvsem hkratno uporabo več nacionalnih zakonodaj ter zaplete, ki jih lahko ta povzroči (sodba z dne 11. junija 1998 v zadevi Kuusijärvi, C-275/96, Recueil, str. I-3419, točka 28).

39 Pravo, ki se uporablja v primeru, ko je delavec v enem od položajev, ki jih urejajo določbe Naslova II Uredbe št. 1408/71, se mora torej določiti na podlagi teh določb. Ni sporno, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 37 sklepnih predlogov, da uporaba določb drugega pravnega reda zato ni vedno izključena. Kot je opozorila Komisija, lahko do takega položaja pride predvsem, ko zakonca delata v različnih državah članicah, katerih zakonodaja zanju določa primerljive družinske dajatve (v tem smislu glej sodbo z dne 9. decembra 1992 v zadevi McMenamin, C-119/91, Recueil, str. I-6393). V obravnavanem primeru pa v spisu, predloženem Sodišču, nič ne nakazuje, da bi se Uredba št. 1408/71 za tožečo stranko v glavni stvari uporabljala v drugačnem svojstvu kot svojstvu „družinskega člana" njegovega očeta v smislu navedene uredbe.

40 Namen člena 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 je določiti zakonodajo, ki se uporablja v primeru, ko zaposleni v smislu Uredbe št. 1408/71 opravlja dejavnost kot zaposlena oseba. V takem primeru se uporablja zakonodaja države, v kateri opravlja to dejavnost.

41 Nasprotno pa so v členu 13(2)(f) Uredbe št. 1408/71 urejeni položaji, v katerih se zakonodaja določene države članice za zadevno osebo ne uporablja zlasti zato, ker je prenehala opravljati poklicne dejavnosti, ne da bi se zanjo začela uporabljati zakonodaja druge države članice na podlagi pravil iz členov od 13 do 17 te uredbe. V takem primeru se za zadevno osebo uporablja zakonodaja države članice, v kateri prebiva.

42 Glede razlage člena 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 drži, da se je ta določba, preden ji je bil dodan člen 13(2)(f), razlagala tako, da se za delavca, ki je prenehal opravljati poklicne dejavnosti na ozemlju ene države članice in je odšel na ozemlje druge države članice, ne da bi tam delal, še naprej uporablja zakonodaja države članice zadnje zaposlitve, ne glede na čas, ki je pretekel od prenehanja zadevnih dejavnosti

in konca delovno razmerja (sodba z dne 12. junija 1986 v zadevi Ten Holder, 302/84, Recueil, str. 1821, točka 15), razen če je to prenehanje bilo dokončno (glej sodbi z dne 21. februarja 1991 v zadevi Noij, C-140/88, Recueil, str. I-387, točki 9 in 10, in z dne 10. marca 1992 v zadevi Twomey, C-215/90, Recueil, str. I-1823, točka 10).

43 Vendar pa člen 13(2)(f), ki je bil v Uredbo št. 1408/71 vključen zaradi zgoraj navedene sodbe Ten Holder, pomeni, da se zaradi prenehanja vseh poklicnih dejavnosti – začasnega ali dokončnega – za zadevno osebo člen 13(2)(a) ne uporablja več. Navedeni člen 13(2)(f) se tako uporablja predvsem za osebo, ki je prenehala opravljati poklicne dejavnosti na ozemlju ene države članice in se je preselila na območje druge države članice (glej zgoraj navedeno sodbo Kuusijärvi, točke od 39 do 42 in 50).

44 Iz tega izhaja, da se v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari – da je namreč oseba na prestajanju kazni prenehala vse poklicne dejavnosti v eni državi članici ali je začela prestajati kazen, in je bila na svojo prošnjo premeščena iz zavoda za prestajanje kazni v tej državi članici v zavod za prestajanje kazni, ki je v državi članici njenega izvora, da bi tam do konca prestala preostalih petnajst mesecev zaporne kazni –, za zainteresirano osebo na podlagi kolizijskih pravil iz člena 13 Uredbe št. 1408/71 ne sme uporabiti zakonodaja tiste države članice, iz katere je bil premeščen.

45 V teh okoliščinah se namreč uporablja samo zakonodaja države članice, v kateri zainteresirana oseba do konca prestane kazen. Že samo ta ugotovitev zadošča za rešitev spora o glavni stvari, ne da bi bilo treba določiti, ali se v obravnavanem primeru nemška zakonodaja uporablja na podlagi člena 13(2)(f) Uredbe št. 1408/71 kot zakonodaja države bivanja zainteresirane osebe ali pa se – glede na primer in ob upoštevanju natančnejših navedb, ki jih vsebujejo stališča nemške vlade – uporablja na podlagi člena 13(2)(a) navedene uredbe kot zakonodaja države članice, v kateri zainteresirana oseba izvaja poklicno dejavnost.

46 Poleg tega je v členih 73 in 74 te uredbe določeno, da imajo delavci, za katere se uporablja zakonodaja ene države članice (ali brezposelni, ki prejemajo nadomestila za primer brezposelnosti na podlagi zakonodaje ene države članice), za člane njihove družine, ki prebivajo na ozemlju druge države članice, pravico do družinskih dajatev, predvidenih z zakonodajo prve države članice (glede tega glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Kuusijärvi, točka 68).

47 Iz tega sledi, da se Uredba št. 1408/71 ne sme razlagati tako, da nasprotuje temu, da zakonodaja neke države članice v okoliščinah, kot so te v sporu o glavni stvari, pogojuje dodelitev družinskih dajatev družinskim članom osebe, ki je prenehala celotno poklicno dejavnost na njenem ozemlju, s tem, da tam še naprej prebiva (primerjaj analogno zgoraj navedeno sodbo Kuusijarvii, točki 50 in 51).

48 Zlasti glede člena 3 te uredbe je treba ponovno poudariti, da ta določba prepoveduje kakršnokoli diskriminacijo na podlagi državljanstva v primerih, ko imajo osebe, za katere veljajo določbe te uredbe, pravice po zakonodaji vsake države članice, „če s posebnimi določbami te uredbe ni določeno drugače“. Kot je bilo ugotovljeno že zgoraj, iz členov 13 in 73 Uredbe št. 1408/71 izhaja, da v okoliščinah, kot so te v sporu o glavni stvari, da je namreč oče tožeče stranke v glavni stvari v Avstriji prenehal izvajati vse poklicne dejavnosti in tam ne živi več, za dodelitev družinskih dajatev velja nemška zakonodaja.

49 Zaradi podobnih razlogov je treba izhajati iz tega, da v okoliščinah, kot so te v sporu o glavni stvari, člen 12 ES, na katerega se vprašanje za predhodno odločanje nanaša tudi glede nemškega državljanstva očeta tožeče stranke v glavni stvari, ne nasprotuje več uporabi zakonodaje, ki tako kot UVG dodelitev družinskih dajatev družinskim članom osebe na prestajanju kazni pogojuje s tem, da je zaporno kazen prestajal na ozemlju te države članice.

50 Glede tega je namreč treba opozoriti, da je glede na člen 12(1) ES, kjer se uporablja Pogodba in ne da bi to vplivalo na posamezne določbe le-te, prepovedana vsakršna diskriminacija glede na državljanstvo. Izvedbene določbe te določbe glede zaposlenih oseba so členi od 39 ES do 42 ES ter predpisi institucij Skupnosti, sprejeti na podlagi teh členov, zlasti z Uredbo št. 1408/71. Namen člena 3 te uredbe je predvsem v skladu s členom 39 ES delavcem, za katere se Uredba uporablja, zagotoviti enakost na področju socialne varnosti brez razlikovanja glede na državljanstvo (sodba z dne 28. junija 1978 v zadevi Kenny, 1/78, Recueil, str. 1489, točki 9 in 11).

51 Še več, tudi če je namen členov 12 ES in 3 Uredbe št. 1408/71 odpraviti diskriminacijo na podlagi državljanstva, ki lahko izhaja iz zakonodaje ali upravne prakse neke države članice, pa ne smeta privesti do prepovedi različnega obravnavanja, ki – odvisno od primera – izhaja iz razlik v nacionalnih zakonodajah o družinskih dajatvah, ki se uporabljajo na podlagi kolizijskih pravil, kakršne vsebuje člen 13(2) Uredbe št. 1408/71.

52 Iz vsega navedenega izhaja, da je na zastavljeno vprašanje treba odgovoriti tako, da se v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, v katerih se delavec v smislu člena 2(1) Uredbe št. 1408/71 kot oseba na prestajanju kazni premesti v državo članico njegovega izvora, da bi tam do konca prestal kazen, na področju družinskih dajatev in v skladu z določbami člena 13(2) navedene uredbe uporablja zakonodaja te države članice. Niti določbe navedene uredbe, zlasti njenega člena 3, niti člen 12 ES ne nasprotujeta temu, da v takem primeru zakonodaja ene države članice kot pogoj za dodelitev družinskih dajatev, kot so te, ki jih določa UVG za družinske člane takega državljana Skupnosti, določa, da ostane na prestajanju zaporne kazni na ozemlju te države članice.

## Stroški

53 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

**V okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, v katerih se delavec v smislu člena 2(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1386/2001 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2001, kot oseba na prestajanju kazni premesti v državo članico izvora, da bi tam do konca prestal kazen, se na področju družinskih dajatev in v skladu z določbami člena 13(2) navedene uredbe uporablja zakonodaja te države članice. Niti določbe navedene uredbe, zlasti njenega člena 3, niti člen 12 ES ne nasprotujeta temu, da v takem primeru zakonodaja ene države članice kot pogoj za dodelitev družinskih dajatev, kot so te, ki jih za družinske člane takega državljana Skupnosti določa Österreichisches Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den Unterhalt von Kindern (Unterhaltsvorschußgesetz) (avstrijski zvezni zakon o dodelitvi predujmov za preživljanje otrok), določa, da ostane na prestajanju zaporne kazni na ozemlju te države članice.**

Podpisi